

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **R. A.**, narozen X,
státní příslušník X,
toho času pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
739 51 Vyšní Lhoty 234,
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., IČO 45768676,
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, sídlem Nádražní 2437/2, 306 28 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. KRPP-78799-3/ČJ-2020-030022 ze dne 16. 7. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 15. 7. 2020 objeven při vykládce kamionu v Přesticích. Žalovaná jej výše uvedeným rozhodnutím zajistila podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců, neboť dospěla k závěru, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek a existuje nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o vyhoštění. Důvody shledala v tom, že žalobce nerespektoval ochranná opatření ke zmírnění epidemie koronaviru SARS CoV-2 na území České republiky (přicestoval bez lékařského potvrzení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

o zdravotním stavu), nemá povolen pobyt na území státu ani dostatek prostředků k dobrovolnému vycestování, nemá platný cestovní doklad a do země původu se dobrovolně vrátit nechce.

2. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou, v níž zejména namítl, že nebyly dány podmínky pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Odkázal na řadu rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, z nichž dovozoval, že nepředložení negativního testu na SARS CoV-2 nepředstavuje závažné ohrožení veřejného pořádku. Z toho důvodu se podrobil karanténě a test na přítomnost SARS CoV-2 byl negativní. Za toho stavu byla jeho nebezpečnost pro veřejný pořádek zhojena a z ničeho neplyne, že žalobce nebude respektovat právní předpisy. Dále žalobce poukázal na to, že ochranná opatření Ministerstva zdravotnictví jsou obtížně srozumitelná a dohledatelná, takže jejich porušení ze strany cizinců nejsou úmyslná. Jde o pouhé nedorozumění plynoucí z neznalosti. Závěrem žalobce namítl, že žalovaný mohl namísto zajištění uložit zvláštní opatření, kdyby přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Neuplatnění jednotlivých zvláštních opatření žalovaný řádně neodůvodnil.
3. Žalovaná ve vyjádření sdělila, že žalobce jasně uvedl, že o ochranných opatřeních Ministerstva zdravotnictví věděl. Přesto se rozhodl je porušit a cestovat do České republiky. Učinil tak opakovaně protiprávním způsobem a v úkrytu. Jasně vypověděl, že chce do Belgie, nechce se vrátit do X. Byly tedy dány důvody pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců. Zvláštní opatření by pak byla neúčinná, neboť žalobce má minimální prostředky a z jeho předchozího jednání neplyne, že se podrobí rozhodnutí o vyhoštění.
4. Žaloba není důvodná.
5. V rozhodovací činnosti správních soudů se prosadil názor, podle něhož je třeba zrušit pouze odpovídající část výroku napadeného rozhodnutí, pokud žalobce úspěšně zpochybní jen některé z více současně aplikovaných důvodů rozhodnutí (tak rozsudek KS v Praze č. j. 44 A 41/2015-16 ze dne 5. 6. 2015, jehož závěry převzal NSS rozsudky č. j. 2 Azs 236/2017-36 ze dne 21. 9. 2017 a č. j. 2 Azs 330/2018-30 ze dne 22. 8. 2019, č. 3935/2019 Sb. NSS). Tento názor se uplatní tam, kde se důvod omezení osobní svobody *přímo promítá do výroku napadeného rozhodnutí*.
6. Žalobce formálně napadl celý výrok rozhodnutí žalované s tím, že jemu odpovídající odůvodnění nenaplnuje důvody pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Věcně nezpochybnil žalovanou výslovně uplatněný důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) téhož zákona. V takto omezeném rozsahu tedy soud žalobu přezkoumal.
7. Námitky proti zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců jsou zjevně nedůvodné, neboť je vyvrací již ta rozhodnutí, jichž se žalobce dovolával ve svůj prospěch. S ohledem na nepříznivý stav veřejného zdraví z důvodu pandemie nemoci COVID-19 byl a je přísněji regulován vstup a pohyb osob (nejen) na území České republiky. To má sloužit k omezení šíření nakažlivé nemoci, která způsobuje v krajním případě smrt člověka. Nedodržení opatření směřujících právě k ochraně veřejného zdraví je závažným narušením veřejného pořádku, neboť se tím žalobce jednak sebestředně odmítl podrobit omezením, která často intenzivně zasahují do každodenního života většiny lidí, jednak potenciálně ohrozil zdraví ostatních vážnou nemocí. Ke stejnému závěru dospěl i Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci v žalobcem odkazovaných rozsudcích č. j. 60 A 7/2020-14, 58 A 7/2020-14 a 73 A 5/2020-19 ze dne 30. 6. 2020 a Krajský soud v Plzni

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

nemá důvod se odchylovat.

8. V rozporu s obsahem spisu je tvrzení, že žalobce nedodržel ochranná opatření Ministerstva zdravotnictví nedorozuměním (jako by to snad pro ochranu společnosti před šířením nakažlivé nemoci mělo význam). Se žalobcem lze souhlasit v tom, že úroveň opatření ministerstva byla žalostná (co do právního základu, výroků, jejich odůvodnění a včasné publikace přístupným způsobem), nemění to ovšem nic na tom, že žalobce jasně vypověděl, že o omezení věděl (protokol o výsledku z 16. 7. 2020 na č. l. 12–13 správního spisu). Nedodržel je tedy úmyslně.
9. Pro výrok rozhodnutí žalované o zajištění je přitom zcela bez významu, že se následně ukázalo, že žalobce není virem SARS CoV-2 nakažen. V době rozhodnutí to totiž žalobce nevěděl a žalovaná to dokazováním neměla jak zjistit. Její právní závěry tak odpovídají skutkovému stavu objektivně zjistitelnému v době rozhodnutí. Význam by to mohlo mít pro *stanovení doby zajištění* (shodně i cit. rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem), kterou však žalobce nijak nezpochybnil, a pro *trvání důvodů zajištění*. Odpadnutí důvodů pro zajištění až po rozhodnutí ovšem nezpůsobuje jeho nezákonnost či vadu řízení (v čem?), ale pouze povinnost žalované žalobce propustit (srov. odst. 88 rozsudku ESLP ve věci č. 38822/97 Shiskov proti Bulharsku ze dne 9. 1. 2003). Jednání žalované po rozhodnutí o zajištění však přezkumu v řízení žalobě proti rozhodnutí nepodléhá (§ 65 odst. 1, § 75 odst. 1 s. ř. s.) a podléhat nemusí (srov. odst. 89 rozsudku ve věci Shiskov proti Bulharsku).
10. Zjevně nedůvodná je pak i námitka, že žalovaná měla žalobci uložit některé ze zvláštních opatření. Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze totiž zvláštní opatření za účelem vycestování uložit pouze, pokud by postačovalo k naplnění jeho účelu a nejsou tedy dány důvody pro rozhodnutí o zajištění. V souzené věci ovšem žalovaná pravomocně a žalobou nezpochybněně dospěla k závěru, že je dán i důvod k zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Jestliže žalobce nijak nerozporoval, že byl po právu zajištěn z tohoto důvodu, je uložení zvláštního opatření vyloučeno (nelze jej zajistit z jednoho důvodu a zároveň mu uložit zvláštní opatření z jiného důvodu).
11. Žalobní argumentace je v tomto ohledu navíc natolik obecná, že by bylo možné ji použít prakticky v jakékoliv věci zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců. I kdyby z ní tedy soud *konstruoval*, že žalobce se zajištěním podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců implicitně nesouhlasí (podle § 65 odst. 1 s. ř. s. to má ovšem tvrdit), lze k tomu jen stručně uvést, že jde skutkově o typický případ, kdy má být rozhodnuto o zajištění (srov. rozsudky č. j. 8 Azs 171/2015-52 ze dne 8. 4. 2016, č. 3429/2016 Sb. NSS, č. j. 6 Azs 25/2019-23 ze dne 27. 3. 2019).
12. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).
13. Zástupce žalobce v rozporu s § 35 odst. 5 s. ř. s. při podání žaloby neprokázal, že za něj jedná osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním. Neučinil tak ani ve lhůtě stanovené soudem, ale až o čtyři dny později v poslední den sedmidenní lhůty pro rozhodnutí (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců), a to těsně před vypravením již vyhotoveného usnesení o odmítnutí žaloby pro nesplnění podmínek řízení. Svým liknavým postupem tedy zástupce žalobce ztížil postup soudu v řízení a oddálil rozhodnutí o žalobě (rozsudek původně plánovaný k vyhlášení 25. 8. 2020 v 10.05 nemohl být řádně vyhlášen, neboť nedostatek

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

podmínek řízení byl odstraněn těsně před tím v 9.55:55 hodin). Bude-li se taková situace opakovat, uloží soud zástupci žalobce pořádkovou pokutu, neboť neuposlechl výzvu soudu odstranit nedostatek podmínek řízení včas a zároveň nebylo možné uplatnit jinou procesní sankci (odmítnout žalobu). Tvrzená dovolená přitom není omluvou, protože **žalobce je omezen na osobní svobodě, nikoliv na dovolené**, a soudce svou dovolenou musí přizpůsobit tomu, aby v řádu dnů od doručení správního spisu rozhodl o zákonnosti omezení osobní svobody. Specializovanému zástupci žalobce, který je právnickou osobou, jež dovolenou nečerpají, přitom **stačilo jediné: při podání žaloby splnit procesní povinnost administrativní povahy platnou od roku 2012 (č. 303/2011 Sb.)**.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. srpna 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce